

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobců: a) **ELEKTROCITY, s. r. o.**, se sídlem U Cihelny 1074, 281 63 Kostelec nad Černými Lesy, b) **FVE Petrovice, a. s.**, se sídlem Dělnická 213/12, 170 00 Praha 7, c) **RESEC, s. r. o.**, se sídlem Jindřichovice pod Smrkem 33, 463 66, zastoupených JUDr. et Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, 250 82 Úvaly, proti žalovanému: **ministr financí**, se sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1, o žalobě na ochranu před nečinností a na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu před nečinností žalovaného se zamítá.**
- II. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobcům se vrací přeplatek na zaplacených soudních poplatcích ve výši 6000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejich zástupce JUDr. et Ing. Petra Petržílka, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou došlou soudu dne 15. září 2014 domáhali ochrany před nečinností správního orgánu, kterou spatřovali v nevydání rozhodnutí ministra financí o prominutí daně nebo příslušenství daně podle § 260 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

Žalobci uvedli, že provozují fotovoltaické elektrárny a z jejich příjmů je pravidelně srážen odvod z elektřiny ze slunečního záření (dále též „solární odvod“) podle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (dále jen „zákon

o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“). Žalobci jsou přesvědčeni, že solární odvody a další finanční zátěže (doléhající na ně v důsledku legislativních změn) nepřiměřeně omezují jejich podnikání a způsobují jim závažné ekonomické komplikace, které dosahují míry tzv. rdousícího efektu ve smyslu nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 15. května 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57. Ústavní soud v tomto nálezu uložil obecným soudům zhodnotit, zda v individuálních případech nebude mít solární daň pro výrobce elektřiny likvidační dopady (rdousící efekt), které by zpochybnily garanci patnáctileté návratnosti investice ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Nejvyšší správní soud k tomu dodal, že rozhodnutí vydané ministrem financí dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu je jediným institutem, jehož prostřednictvím může výkonná moc dostat tomuto požadavku Ústavního soudu na individuální přístup k jednotlivým výrobcům.

Žalobci třemi znaleckými posudky dokazují, že za dobu provozu předmětných elektráren garantovanou zákonem (§ 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) nedojde k návratnosti investic, z čehož dovozují (v souladu s výše uvedeným nálezem Ústavního soudu), že v důsledku zavedení solární daně na ně doléhá rdousící efekt v plné výši. Dále ve znaleckých posudcích uvádějí, že náklady na nákup klíčových komponent systému (panelů, konstrukcí, střídačů atd.) odpovídaly běžným cenám na trhu a provozní náklady projektů (mytí panelů, servis, revize atd.) byly vyšší než náklady obvyklé. Z finanční analýzy výsledků hospodaření za roky 2010-2013 vyplývá, že společnosti v důsledku významných mimořádných nákladů, zejména solární daně, ničily svoji majetkovou podstatu a ztráty za dobu existence jsou téměř rovny výši jejich základního kapitálu. Tyto skutečnosti žalobci dokládají účetními výkazy za předmětná období.

Žalobci jsou nuceni dotovat projekt elektráren z jiných vlastních zdrojů, jinak by se dostali do problémů insolvence nebo případného zesplatnění úvěru (sjednaného za účelem investice do výstavby elektráren), čímž je ohrožena majetková podstata samotného provozu.

Žalobci z důvodu vyčerpání prostředků ke své ochraně podali k rukám žalovaného žádosti o prominutí daně. Prvním dnem, kdy mohl žalovaný teoreticky vydat rozhodnutí o prominutí daně, byl podle nich den nabytí právní moci citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu, z něhož jednoznačně vyplynulo jediné právní řešení dané situace. Vzhledem k tomu, že od tohoto data uplynul téměř rok, považují nečinnost žalovaného za prokázanou.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že nevydání rozhodnutí o prominutí solárního odvodu podle § 260 odst. 1 daňového řádu nelze posoudit jako nečinnost správního orgánu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí o plošném prominutí daně či příslušenství daně totiž nemá povahu správního rozhodnutí ve věci samé, ale jedná se o abstraktní či abstraktně konkrétní správní akt, na jehož vydání navíc není právní nárok. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. na rozsudek ze dne 22. července 2009, čj. 1 Ans 4/2009-69).

Žalovaný dále nesouhlasí se závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v usnesení ze dne 17. prosince 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57, že jediným institutem, jehož prostřednictvím může výkonná moc dostat výslovnému pokynu Ústavního soudu (viz výše), je rozhodnutí žalovaného dle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Náзор Nejvyššího správního soudu se totiž opírá o princip majetkové odpovědnosti plátce, nikoli poplatníka. Žalovaný k tomu podotýká, že poplatníci odvodu nemají u správce daně veden osobní daňový účet, na kterém by byl odvod evidován. Pokud by tedy žalovaný postupoval tak, jak navrhuje Nejvyšší správní soud, vznikl by na základě rozhodnutí žalovaného podle § 260 odst. 1

písm. a) daňového řádu na osobním daňovém účtu plátce přeplatek z titulu prominutí odvodů. Plošné prominutí odvodu by proto bylo možno realizovat pouze v úzké součinnosti s plátcem. Zákon ovšem v současné době nestanoví plátcovi odvodu jakoukoliv povinnost součinnosti, a proto ji od něj ani není možné vyžadovat.

Žalovaný shledal, že rdousícímu efektu lze za současné právní úpravy účinně předcházet postupem podle § 156 a § 157 daňového řádu – to jest posečkáním úhrady jiných daní, u kterých výrobci elektřiny ze slunečního záření vzniká povinnost úhrady (např. u daní z příjmů či z přidané hodnoty). Ve výjimečných případech, kdy má odvod na poplatníka (výrobce elektřiny ze slunečního záření) likvidační účinky, lze totiž důvodně předpokládat, že jeho ekonomická situace bude celkově špatná a poplatník bude mít popř. nedoplatky na jiných daňových povinnostech. Tento názor potvrdil rovněž Nejvyšší správní soud (v rozhodnutí ze dne 17. prosince 2014, sp. zn. 1 Afs 121/2014) a Ústavní soud (v nálezu ze dne 20. ledna 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14), neboť oba tyto soudy označily postup podle § 156 a § 157 daňového řádu za přípustnou metodu k zohlednění případného rdousícího efektu odvodu v individuálních případech. Zároveň zdůraznily, že garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny neznamena právo každého jednotlivého podnikatele na ziskovost jeho podnikání, ale pouze to, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele dosaženo. Nejvyšší správní soud nadto v citovaném rozsudku shledal, že nevydání rozhodnutí podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu není nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

V reakci na vývoj judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu reagovali žalobci dne 11. února 2015 dalším podáním. Ohledně nálezu sp. zn. II. ÚS 2216/14 upozorňují, že v něm Ústavní soud vůbec neurčuje, které postupy jsou v konkrétních případech vhodné pro řešení nežádoucího rdousícího efektu (zda posečkání podle § 156 daňového řádu či promíjení podle § 259 daňového řádu). Ústavní soud pouze znovu zavazuje orgány finanční správy, aby o podané žádosti rozhodly a aby takováto rozhodnutí byla soudně přezkoumatelná. To se však podle žalobců nestalo.

Žalobci opakovaně zdůrazňují, že institut posečkání úhrady jiných daní nelze v jejich situaci užít. Tento postup by mohl být efektivní v době, kdy byl solární odvod zaveden, ovšem v současnosti jsou jeho excesivní účinky natolik hmatatelné, že posečkání jiných daní sotva může zmírnit jeho rdousící účinek. V případě žalobce č. 2 dokonce Finanční úřad Praha zrušil rozhodnutí o posečkání z důvodu nedodržení podmínek, neboť žalobce v důsledku své celkové finanční situace nebyl s to hradit příslušenství z posečkané částky.

Žalobci odkazují i na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 121/2014-52, neboť podle něj nelze předjímat, že institut posečkání daní povede ve všech případech k žádoucímu účinku; orgány finanční správy proto mají posoudit celkovou ekonomickou situaci daňového subjektu a následně reagovat vhodným způsobem (tedy i postupem podle § 260 daňového řádu).

V návaznosti na tento rozsudek žalobci k původnímu žalobnímu návrhu připojili nový petit, kterým se domáhají určení nezákonnosti zásahu žalovaného, neboť podle aktuálního názoru Nejvyššího správního soudu není nevydání rozhodnutí dle § 260 daňového řádu nečinností, ale zásahem správního orgánu. Tento výklad Nejvyššího správního soudu ovšem v době podání žaloby nebyl obecně znám.

Žalobci rovněž považují zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, za protiústavní a navrhují, aby městský soud podal podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky

Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení hlavy IV tohoto zákona. Uvádějí, že v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 ze dne 15. května 2012 se Ústavní soud zabýval ústavností odvodu zavedeného zákonem č. 402/2010 Sb. a jeho ústavní konformitu odůvodňoval mj. dočasností odvodu a hospodářskou situací státu. To v případě nové právní úpravy dle zákona o podporovaných zdrojích energie neplatí. Tento zákon byl přijímán za zcela jiné hospodářské situace a solární daň je v něm stanovena bez jakéhokoliv časového omezení (zákon č. 402/2010 Sb. odvod zavedl pouze na tři roky, takže stále ještě zajišťoval patnáctiletou návratnost investice).

Žalobci v podání ze dne 30. června 2016 a 13. července 2016 doložili další podklady za účelem prokázání své špatné ekonomické situace; opakovaně přitom zdůrazňují, že solární odvod přesahuje možné výnosy z podnikání do té míry, že se jejich podnikatelská činnost stává bezúčelnou (směřuje pouze ke ztrátám, dluhům a úpadku).

Žaloby nejsou důvodné.

Soud na úvod konstatuje, že v předmětné věci byly podány žaloby dvě, jednak na ochranu před nečinností žalovaného, jednak na ochranu před jeho nezákonným zásahem.

Otázkou vhodnosti nečinnosti žaloby podle § 79 s. ř. s. a možností její aplikace na řešenou věc se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. prosince 2014, sp. zn. 1 Afs 121/2014. V něm dospěl k závěru, že: „*Nevydání „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu není nečinností ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť se nejedná o nevydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu správního aktu adresovaného individuálně určeným osobám, ani o vydání osvědčení, nýbrž o vydání abstraktního či abstraktně-konkrétního správního aktu. Jde tedy o jinou nečinnost než nevydání rozhodnutí či osvědčení, a proto soudní ochranu v takovémto případě poskytuje zásahová žaloba*“. V tomto smyslu tedy nelze považovat žalobu proti nečinnosti žalovaného za vhodný nástroj na obranu práv žalobců, a městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud se dále zabýval otázkou, zda se žalobci mohou domáhat vydání rozsudku, kterým soud uloží žalovanému zákaz, aby pokračoval v porušování práva žalobců, a příkaz, aby vydal rozhodnutí podle § 260 daňového řádu zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. K tomu je třeba poukázat zejména na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 121/2014-52, podle kterého je zásahová žaloba vhodným procesním institutem pro ochranu práv žalobců v dané věci (viz rovněž bod 20 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2014, čj. 2 As 127/2014-32).

Soud proto přistoupil k věcnému projednání podané žaloby. Klíčové v dané věci je posoudit, zda se žalovaný dopustil nezákonného zásahu tím, že nerozhodl o hromadném prominutí daně nebo příslušenství ohledně solárního odvodu podle § 260 daňového řádu.

Soud si je vědom vývoje judikatury Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu obdobných žalob. V této souvislosti soud k důvodům zamítnutí žaloby zejména poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2014, čj. 1 Afs 121/2014-52, a pozdější rozsudek ze dne 27. srpna 2015, čj. 1 Afs 171/2015-41, kterým Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 11 A 17/2015, týkající se zásahové žaloby provozovatele fotovoltaické elektrárny proti stejnému žalovanému; předmětem řízení bylo rovněž posouzení existence rdousícího efektu solárních odvodů dle § 7a zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, a jeho dopadu na žalobce.

Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá povinnost žalobců osvědčit, že se pokusili využít všech konvenčních prostředků ochrany proti zátěži solárního odvodu, a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jejich životaschopnost. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobců, že žalovaný má povinnost posoudit celkovou ekonomickou situaci daňového subjektu a následně reagovat vhodným způsobem (tedy případně i postupem podle § 260 daňového řádu). Tato povinnost naopak doléhá na žalobce.

V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 1 Afs 171/2015 ze dne 27. srpna 2015, v němž je jednoznačně uvedeno, že je na žalobci, „aby tvrdil a konkrétními argumenty a fakty týkajícími se jeho hospodaření osvědčil, že solární odvod pro něho představuje zátěž, která jej ohrožuje v jeho ekonomické existenci. Stěžovatel musí především osvědčit, že při své činnosti doposud postupoval s péčí řádného hospodáře. To především znamená doložit, že si pořídil vybavení pro svou činnost (typicky solární panely) za podmínek v dané době obvyklých a že i v jiných ohledech jednorázové i průběžné náklady jeho činnosti byly vynaloženy, resp. jsou vynakládány za podmínek na trhu obvyklých; totéž obdobně musí být samozřejmě doloženo i o způsobu a podmínkách financování stěžovatele z vnějších zdrojů.

Dále to znamená osvědčit, že samotný rozsah a další parametry jeho podnikatelského záměru odpovídaly a i nyní odpovídají obvyklým standardům v daném odvětví (např. pro svůj malý rozsah neumožňují v přiměřené míře využít ekonomického efektu úspor z rozsahu; podstatné mohou být i specifické lokální, klimatické nebo jiné podmínky místa, v němž se solární panely nacházejí, anebo i nevhodné nastavení jiných ekonomických parametrů na okraji obvyklého spektra projektů obecně považovaných za slibné a skýtající rozumnou naději na rentabilitu a životaschopnost).

Konečně je třeba osvědčit, že stěžovatel se poctivě pokusil využít všech „konvenčních“ prostředků ochrany proti zátěži představované solárním odvodem, a přesto tyto prostředky nejsou s to zachovat jeho životaschopnost. Je tedy především povinen doložit, že využil instrumentů podle § 156 a § 157 daňového řádu, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jím placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné, a ačkoli mu jejich dobrodiní bylo poskytnuto, ani tak to nestačí k zachování jeho životaschopnosti. Teprve osvědčil-li by stěžovatel výše uvedený komplex rozhodných na sebe navazujících skutečností, bylo by to signálem, že objektivní účinky solárního odvodu jsou v jeho případě takové, že nezbyvá, než aby ministr financí vydal „rozhodnutí“ podle § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu o takovém obsahu, který situaci stěžovatele umožní řešit způsobem zajišťujícím naději na zachování jeho ekonomické životaschopnosti.

Teprve pokud by ministr i za této situace zůstal nečinný, tedy pokud by exekutiva nenalezla účinné prostředky zabránění zmiňovaného nežádoucího stavu a z jejího dosavadního postupu plynulo, že ani nalézt nehodlá, nezbylo by než, aby takové účinné prostředky našel soud“.

Podle názoru soudu jsou výše uvedené nároky Nejvyššího správního soudu na splnění povinnosti tvrzení a důkazní ze strany žadatelů o prominutí daně podle daňového řádu poměrně vysoké; jsou však po právu a zcela odpovídají mimořádnému charakteru tohoto institutu. Soud je přesvědčen, že pokud žalobce *de facto* žádá o udělení výjimky z daňové povinnosti obecně stanovené zákonem, musí svůj návrh zdůvodnit takovým způsobem, kterým by dostatečně ospravedlnil prolomení této obecné daňové povinnosti.

Žalobci pro prokázání své finanční situace a rdousícího efektu solárního odvodu vypracovali znalecké posudky, ve kterých specifikovali své projekty (výkon panelů a použité technologie), uvedli, že vstupní náklady odpovídaly obvyklým cenám na trhu, konkretizovali podíl cizího kapitálu na financování elektráren a žalobce č. 2 nadto doložil rozhodnutí finančního úřadu o zrušení rozhodnutí o posečkání daně podle § 157 daňového řádu, neboť včas neuhradil příslušenství z posečkané částky.

Ze znaleckých posudků ovšem nelze dovodit, že všichni tři žalobci využili instrumentů posečkání daně, a to v plné jejich šíři a ve vztahu ke všem jimi placeným daním či jiným odvodům, na které jsou tyto instrumenty použitelné ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. srpna 2015, čj. 1 Afs 171/2015-41. Tuto skutečnost zmiňuje pouze žalobce č. 2, ale zároveň nedokládá, ve vztahu k jakým daním požádal o posečkání platby a v jakém rozsahu. Z podání rovněž nevyplývá, že žalobce č. 2 požádal o upuštění od předepsání úroků z posečkané částky, ačkoliv je tato možnost přípustná v případě tíživých ekonomických nebo sociálních poměrů daňového subjektu. Z podání přitom vyplývá, že právě neschopnost platit příslušenství z posečkané částky vedla ke zrušení rozhodnutí o posečkání jiných daní. Nadto ve znaleckých posudcích stojí, že provozní náklady projektů (sekání trávy, mytí panelů, servis, monitoring, revize, pojištění, administrativa atd.) byly vyšší než náklady obvyklé. Všechny tři znalecké posudky jsou zadány tak, aby prokázaly, že z důvodu zavedení solární daně nebude splněna patnáctiletá návratnost jejich investic (garantovaná v § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů). Z toho pak žalobci jednoznačně dovozují, že na ně doléhá rdousící efekt v plné výši.

Soud v této souvislosti znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. srpna 2015, čj. 1 Afs 171/2015-41, v němž je jednoznačně uvedeno: „*Garance patnáctileté návratnosti investice do solární elektrárny (zákonem proponovaná) totiž neznamená právo každého jednotlivého podnikatele v oboru výroby elektřiny ze solárního záření na ziskovost jeho podnikání odpovídající uvedené návratnosti. Znamená pouze, že za obvyklých okolností a při vynaložení péče řádného hospodáře by zpravidla uvedené návratnosti mělo být u průměrného podnikatele podnikajícího v tomto oboru dosaženo. Proto tedy ne každé obtíže spojené s nutností unést břemeno solárního odvodu, byť by ve spojení s dalšími faktory zásadně ovlivnily hospodaření podnikatele, mohou mít likvidační účinky ve smyslu, v jakém je chápe náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11.*“

Tedy žalobci nárokováná garance patnáctileté návratnosti jejich investice do solární elektrárny dle § 6 odst. 1 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů není upravena absolutním způsobem tak, že každý podnikatel v daném oboru má na ni bez dalšího nárok.

Lze tak uzavřít, že zásahovou žalobou se lze domáhat vydání rozhodnutí ministra financí podle § 260 daňového řádu, prostřednictvím kterého by mohl být solární odvod prominut, jen je-li zřejmé, že jiné dostupné prostředky (zejména posečkání s úhradou jiných daní) nebudou k ochraně před likvidačními účinky odvodu postačovat. Nevyužili-li žalobci konkrétní ochrany, kterou jim § 156 a § 157 daňového řádu umožňuje a kterou exekutiva zvolila jako účinný prostředek ochrany konkrétního subjektu před likvidačními (rdousivými) účinky solárního odvodu, nemohou se účinně domáhat zásahovou žalobou vydání rozhodnutí ministra podle § 260 daňového řádu, prostřednictvím kterého by jim byl tento odvod prominut.

Soud rovněž neshledal důvodným návrh žalobců, aby předložil zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, Ústavnímu soudu k přezkumu ústavnosti. Podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, jsou soudy oprávněny podat návrh na

zrušení zákona v souvislosti se svou rozhodovací činností. Čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zní: „Dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.“ Vzhledem k tomu, že v řešené věci soud neaplikuje zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, není ani oprávněn předložit tento zákon Ústavnímu soudu ke kontrole ústavnosti.

Soud nadto připomíná (a obě strany mu v tom ve svých podáních dávají za pravdu), že zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie, je v zásadě přímým převedením právní úpravy solárního odvodu dle zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Jediný rozdíl nové úpravy spočívá v podstatném snížení sazby odvodu (na 10 % výši). Zákon č. 180/2005 Sb. byl předmětem kontroly ústavnosti a Ústavní soud v nálezu ze dne 3. května 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, a ze dne 13. ledna 2015, sp. zn. II. ÚS 2216/4, potvrdil jeho soulad s ústavním pořádkem ČR. Soud tedy ani v tomto smyslu neshledává relevantní důvody pro předložení zákona č. 165/2012 Sb. Ústavnímu soudu. Na tomto závěru nic nemění argument žalobců, že zákon č. 165/2012 Sb. byl přijímán za zcela jiné hospodářské situace a zároveň stanovuje solární odvod na předem neurčenou dobu. Dle názoru soudu jsou právě tyto odchylky nové úpravy vyváženy odlišnou výší solární daně a zůstávají tak proporční.

Různé listiny, které žalobci předložili soudu v průběhu řízení (předžalobní upomínky, výzvy k úhradě dluhů, exekuční příkazy, uznání dluhu, výpisy z účtu), ilustrují skutečnost, že se žalobcům ekonomicky nedaří a mají potíže s plněním svých závazků; nelze z toho však dovozovat rdousící efekt solární daně.

Žalobci tedy se svými žalobními námitkami neuspěli; soud neshledal, že by byl žalovaný ve věci žalobců nečinný, neboť nečinnostní žalobou se nelze domáhat vydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu, a soud proto žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s.

Soud dále dospěl k závěru, že žalobci nebyli ve smyslu § 82 s. ř. s. přímo zkráceni na svých právech nezákonným zásahem spočívajícím v nevydání rozhodnutí podle § 260 daňového řádu. Žalobci tak nejsou subjekty, jejichž subjektivní veřejné právo by bylo postiženo tím, že ministr financí požadované rozhodnutí podle § 260 daňového řádu dosud nevydal. Proto soud návrhu žalobců nevyhověl a žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková